



ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobcu: **M.**, štátneho občana Českej republiky, podnikajúceho pod obchodným menom: **M., D.**, IČO: **X.**, zastúpeného **G. s.r.o.**, *advokátskou kanceláriou*, so sídlom **L.**, IČO: **X.**, proti žalovanému: **Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky**, so sídlom Ul. Jána Švermu 43, Banská Bystrica, za účasti: 1. **A. a.s.**, so sídlom **H.**, IČO: **X.**, 2. **A. a.s.**, v likvidácii, so sídlom **H.**, okres **P.**, IČO: **X.**, zastúpeného JUDr. **E.**, PhD., advokátom, so sídlom **B.**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia predsedníčky žalovaného č. POZ 1463-99/OZ 200273 II/174-2008 zo dňa 18. novembra 2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 1Scud/4/2009-62 zo dňa 27. mája 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 1Scud/4/2009-62 zo dňa 27. mája 2009 **p o t v r d z u j e .**

Odvolacie konanie voči účastníkovi v 2. rade **z a s t a v u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia č. POZ 1463-99/OZ 200273 II/174-2008 zo dňa 18. novembra 2008, ktorým predsedníčka žalovaného zamietla rozklad žalobcu a potvrdila prvostupňové rozhodnutie žalovaného č. POZ 1463-99/OZ 200273-I/43-2008 zo dňa 29. apríla 2008, ktorým bolo vyhovené návrhu na výmaz slovnej ochrannej známky č. 200273 „A.“ z registra ochranných známok. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal,

pretože bol v konaní neúspešný (§ 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku /ďalej len „O.s.p.“).

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že po preskúmaní veci a postupu správnych orgánov dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán postupoval správne, keď návrhu na výmaz vyhovel a slovnú ochrannú známku „A.“ č. 200273 vymazal z registra ochranných známk a rovnako postupoval v súlade so zákonom aj druhostupňový správny orgán (predsedníčka žalovaného), ktorý rozklad proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu zamietol a toto rozhodnutie potvrdil. Poukázal na to, že spoločnosti A. a.s., so sídlom H. a A., a.s., v likvidácii, so sídlom H., okres P. (ktorých uznesením zo dňa 17. marca 2009 pribral podľa § 250 ods. 1 poslednej vety O.s.p. do konania; ďalej aj ako „účastníci v 1. a 2. rade“) ako navrhovatelia na výmaz ochrannej známky č. 200273 „A.“ z registra ochranných známk predložili spolu s návrhom na výmaz aj overenú kópiu právoplatného a vykonateľného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) zo dňa 6. septembra 2007, sp. zn. 6Obo 25/07, ktorým majiteľovi ochrannej známky, M., uložil povinnosť zdržať sa odo dňa právoplatnosti rozsudku používania napadnutej ochrannej známky „A.“, konštatujúc, že zápis napadnutej ochrannej známky je konaním v rozpore s dobrými mravmi súťaže, preto ho možno označiť za nekalosúťažné konanie, pričom pribratí účastníci vystupovali v tomto súdnom konaní v postavení žalobcov. Konštatoval, že predmetný rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 24. októbra 2007, návrh na výmaz napadnutej ochrannej známky bol podaný na poštovú prepravu 8. novembra 2007 a žalovanému bol doručený 12. novembra 2007, takže boli splnené podmienky návrhu na výmaz ochrannej známky z registra na základe súdneho rozhodnutia v zmysle § 17 ods. 1 až 3 zákona č. 55/1997 Z.z. o ochranných známkach v znení platnom a účinnom v rozhodnom období (ďalej len „zákon o ochranných známkach“). Uviedol, že rozhodnutie, ktoré bolo podkladom na výmaz napadnutej ochrannej známky, bolo právoplatné a vykonateľné, a preto nebol dôvod na prerušenie konania podľa § 29 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), a okrem toho, ako na to správne poukázal aj žalovaný, vo veciach ochrannej známky sa podľa § 37 zákona o ochranných známkach vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní s výnimkou ustanovení §§ 19, 23, 28 až 30, 32 až 34, 39, 49, 50, 59 ods. 1 a 60. Krajský súd bol toho názoru, že podanie dovolania proti rozsudku najvyššieho súdu nemohlo byť dôvodom na zamietnutie návrhu na výmaz ochrannej známky z registra na základe súdneho rozhodnutia, nakoľko toto je právoplatné a vykonateľné, a v prípade, ak by ho na základe podaného dovolania najvyšší súd zrušil, prichádzalo by do úvahy uplatnenie inštitútu mimoriadneho opravného prostriedku (obnovy konania) a ak by bolo návrhu na obnovu konania vyhovené, bola by tu možnosť začať nové konanie vo veci a vydať nové rozhodnutie.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie, odôvodňujúc ho ustanoveniami § 205 ods. 2 písm. a) a písm. f) O.s.p., pretože v konaní pred prvostupňovým súdom došlo podľa neho k vadám konania uvedeným v § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., následkom čoho napadnuté rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby najvyšší súd ako súd odvolací

napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že žalobca sa pojednávania, nariadeného na 27. mája 2009, na ktoré bol riadne predvolaný, nemohol zúčastniť z dôvodu svojej dočasnej práceneschopnosti, preto svoju účasť písomným podaním zo dňa 26. mája 2009 ospravedlnil a zároveň prostredníctvom svojho právneho zástupcu požiadal o odročenie pojednávania, avšak krajský súd v rozpore s ustanovením § 110 ods. 2 O.s.p. pojednával a rozhodol vec v jeho neprítomnosti, nepovažujúc jeho účasť na pojednávaní za potrebnú, keďže išlo o právne posúdenie veci. Namietal, že uvedeným postupom súd porušil jeho právo, garantované článkom 48 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky, a aj ustanovenia § 3, § 18 a § 101 ods. 2 O.s.p. V námietke nesprávneho právneho posúdenia veci prvostupňovým súdom iba zopakoval žalobné námietky voči preskúmanému správne rozhodnutiu, tvoriace obsah žaloby, ktorých podstata tkvie v tom, že žalovaný v rozpore so základnými pravidlami správneho konania, zakotvenými v § 3 správneho poriadku, nemajúc spoľahlivo zistený skutkový stav veci a majúc vedomosť o podanom dovolaní proti súdne rozhodnutiu, ktoré bolo podkladom pre výmaz predmetnej ochrannej známky z registra ochranných známk, a vediac o dôvodoch dovolania, neprerušil konanie o návrhu na výmaz ochrannej známky do rozhodnutia dovolacieho súdu o podanom dovolaní, ale výmazom ochrannej známky z registra ochranných známk na základe súdneho rozhodnutia ukrátil žalobcu na jeho právach majiteľa uvedenej ochrannej známky. Žalobca mal za to, že prvostupňový súd rovnako nedostatočne zistil skutkový stav veci a následne vec nesprávne právne posúdil.

Žalovaný správny orgán v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu s poukazom najmä na skutočnosť, že bol povinný postupovať podľa § 17 ods. 3 zákona o ochranných známkach a vykonať výmaz napadnutej ochrannej známky z registra ochranných známk, nakoľko mu bol oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote predložený právoplatný rozsudok súdu, podľa ktorého je používanie ochrannej známky č. 200273 „A.“ zakázané ako nekalosúťažné konanie, navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok súdu prvého stupňa v predmetnej veci podľa ustanovenia § 219 O.s.p. potvrdil a účastníkom konania nepriznal právo na náhradu trov konania. K odvolacej námietke žalobcu, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keď pojednával bez prítomnosti žalobcu, i keď žalobca písomným podaním požiadal o odročenie pojednávania, sa žalovaný nestotožnil s právnym názorom žalobcu, zdôrazňujúc, že predmetom konania pred krajským súdom bola žaloba na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, poukazujúc tiež na ustanovenie § 246c ods. 1 O.s.p., odkazujúceho na primerané použitie ustanovení prvej, tretej a štvrtej časti len v prípade, ak nie sú tieto upravené priamo v piatej časti, z čoho je potom zrejmé, že § 101 ods. 2 O.s.p. je potrebné vykladať v spojení s § 250g ods. 2 O.s.p.. Postup krajského súdu, ktorý pojednával v danej veci bez prítomnosti žalobcu ako aj jeho právneho zástupcu z dôvodu, že nepovažoval za potrebné, aby sa na pojednávanie dostavil aj samotný žalobca, keďže išlo o právne posúdenie veci, považoval žalovaný za postup, ktorý nebol v rozpore s ustanoveniami O.s.p., poukazujúc tiež na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžhuv/7/2008 zo dňa 1. apríla 2009. K ďalšiemu dôvodu odvolania – namietanému nesprávne právne posúdeniu veci krajským súdom, pretože žalovaný a aj krajský súd nesprávne nezohľadnili existenciu žalobcom

podaného dovolania, ktorým napadol rozsudok krajského súdu, rozhodný v konaní o výmaz ochrannej známky, žalovaný uviedol, že návrh na výmaz napadnutej ochrannej známky bol podaný v zákonom stanovenej lehote a oprávnenými osobami. Keďže formálne podmienky podľa § 17 ods. 2 zákona o ochranných známkach boli v konaní pred úradom splnené, úrad bol povinný postupovať v súlade s ustanovením § 17 ods. 3 uvedeného zákona a napadnutú ochrannú známku vymazať z registra ochranných znáмок, s účinnosťou odo dňa podania návrhu na výmaz. Žalovaný sa nestotožnil s námietkou žalobcu, že o výmaze napadnutej ochrannej známky rozhodol napriek tomu, že nemal spoľahlivo zistený stav veci, nakoľko správny orgán mal vedomosť tak o podanom dovolaní ako aj o jeho dôvodoch. Zdôraznil, že dovolanie nemá vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť dovolaním napadnutého rozsudku, a preto skutočnosť, že predmetné dovolanie bolo žalobcom podané, nemá vplyv ani na konanie o výmaz ochrannej známky podľa § 17 ods. 2 a 3 zákona o ochranných známkach. V tejto súvislosti žalovaný poznamenal, že z podaní, ktoré žalobca zaslal do spisu, nevyplýva, že by vykonateľnosť rozsudku najvyššieho súdu bola dovolacím súdom odložená. K opätovnému poukazovaniu žalobcu na dôvody dovolania žalovaný uviedol, že nie je v jeho kompetencii ani v kompetencii súdu v právnej veci o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného hodnotiť údajné vady rozsudku najvyššieho súdu, napadnutého dovolaním, a preto poukazovanie na tieto vady považoval za právne bezvýznamné. K námietke žalobcu na prerušenie konania o výmaze napadnutej ochrannej známky žalovaný uviedol, že v konaní vo veciach ochranných znáмок je ustanovenie § 29 správneho poriadku, upravujúceho prerušenie konania v zmysle § 37 zákona o ochranných známkach, vylúčené a zákon o ochranných známkach inštitút prerušenia konania ako taký nepozná.

Účastníci v 1. a 2. rade v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil a zaviazal žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania. Poukázali na to, že v správnom súdnictve ide o osobitný druh konania, odlišný od konania v sporoch o právo podľa tretej časti O.s.p., v rámci ktorého je aj konanie ústneho pojednávania resp. prejednávania veci v neprítomnosti účastníkov ponímané odlišne (ustanovenie § 250g ods. 2 O.s.p.). Vychádzajúc z dôvodovej správy k ustanoveniu § 250g ods. 2 O.s.p. konštatovali, že pojednávanie v neprítomnosti účastníka v prípadoch, kde skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitosťou, nie je porušením práva, zaručeného článkom 48 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky. Ani z ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. nevyplýva, že súd je bez ďalšieho povinný na žiadosť účastníka pojednávanie odročiť (uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 19. augusta 2008, sp. zn. 21Cdo 3358/2007). K žalobnému dôvodu uviedli, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nemá vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť rozsudku. Vychádzajúc i z analogickej aplikácie právnej vety rozsudku najvyššieho súdu zo dňa 18. decembra 2002, sp. zn. M Clo 262/02, podľa ktorej dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nemá vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť rozsudku, dôvodili, že podanie dovolania nemôže brániť ani uskutočneniu výmazu ochrannej známky na základe právoplatného súdneho rozhodnutia. Zdôraznili, že žalovaný bol povinný postupovať v súlade s § 17 ods. 2 zákona č. 55/1997 Z. z. a ochrannú známku „A.“ po splnení formálnych predpokladov bez ďalšieho vymazať,

pričom nebol oprávnený preskúmať po vecnej stránke súdne rozhodnutie, nakoľko to spadá výlučne do právomoci súdov. Mali za to, že akékoľvek opačné rozhodnutie úradu by bolo rozporné nielen s ustanovením § 17 ods. 2 zákona o ochranných známkach, ale aj s článkom 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Ani podľa ich názoru neprichádzalo do úvahy prerušenie konania, ktorého sa domáhal žalobca, pretože v zmysle ustanovenia § 37 zákona o ochranných známkach sa na konanie vo veciach ochrannej známky síce vzťahujú ustanovenia správneho poriadku, avšak s taxatívne ustanovenými výnimkami, jednou z ktorých je i vylúčenie aplikácie ustanovenia § 29 správneho poriadku, upravujúceho prerušenie správneho konania. Na záver konštatovali, že predmetom preskúmania rozhodnutí žalovaného bolo posúdenie právnej otázky, ktorá v danom prípade vzhľadom na jednoznačnosť a jasnosť právnej úpravy nie je sporná ani neprípúšťa rozdielny výklad, a odročenie pojednávania vzhľadom na zrejmú účelovosť žaloby by znamenalo bezdôvodné predlžovanie súdneho konania a znamenalo by zjavné porušenie zásady hospodárnosti konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

V prvom rade považoval odvolací súd za potrebné predostrieť, že v rámci skúmania podmienok odvolacieho konania (§ 103 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p. a s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) zistil zo zápisu v obchodnom registri, vedenom Mestským súdom v Prahe, oddiel B, vložka 6056, že účastník konania v 2. rade, spoločnosť A., a.s., v likvidácii, so sídlom H., okres P., bola počas odvolacieho konania dňa 24. septembra 2009 vymazaná z obchodného registra, čím zanikla (§ 20a ods. 2 Občianskeho zákonníka), na základe čoho stratila spôsobilosť byť účastníkom konania v zmysle § 19 O.s.p.. Keďže právnym dôvodom výmazu bolo ukončenie likvidácie, právneho nástupcu zaniknutej spoločnosti niet, najvyšší súd odvolacie konanie v súlade s § 107 ods. 1, 4 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p. a s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. voči uvedenej spoločnosti zastavil.

Odvolací súd sa ďalej zaoberal dôvodnosťou odvolacej námietky žalobcu ohľadne odňatia možnosti konať pred súdom postupom krajského súdu, ktorý napriek ospravedlneniu neprítomnosti žalobcu so žiadosťou o odročenie pojednávania z dôvodu jeho dočasnej práceneschopnosti vec prejednal a rozhodol o nej v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu.

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti (t. j. piata časť - správne súdnictvo), sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Podľa § 250g ods. 2 O.s.p. ak sa účastníci na pojednávanie nedostavia, môže sa vec prejednať v ich neprítomnosti; konanie sa nesmie z tohto dôvodu prerušiť.

Zákonná úprava správneho súdnictva je obsiahnutá v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, kde v ustanovení § 250g ods. 2 je priamo upravený postup súdu v prípade, ak sa účastník na pojednávanie nedostaví. Z tejto osobitnej úpravy vyplýva, že ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. sa v správnom súdnictve nepoužije. Odročenie pojednávania pre neprítomnosť účastníka z dôležitých dôvodov však nemožno vylúčiť, ak by účastníkovi mohla byť odňatá možnosť konať pred súdom. Z dôvodovej správy k ustanoveniu § 250g ods. 2 O.s.p., na ktorú upriamili pozornosť účastníci v 1. a 2. rade, vyplýva, že pojednávanie v neprítomnosti účastníka v prípadoch, kde skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitou, ako je to i v prejednávanom prípade, nie je porušením práva, zaručeného článkom 48 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky. Z uvedených dôvodov je potrebné konštatovať, že postupom krajského súdu v súlade s § 250g ods. 2 O.s.p. nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom. Žalobca mohol realizovať svoje procesné práva, ktoré mu zákon priznáva, aj prostredníctvom právneho zástupcu, ktorý ho v súdnom konaní zastupuje na základe udeleného plnomocenstva.

Postup krajského súdu považuje odvolací súd za zákonný, v súlade s citovaným ustanovením § 250g ods. 2 O.s.p. a so zásadami platnými v konaní podľa piatej časti O.s.p.. Vzhľadom na to, že podľa § 250g ods. 2 O.s.p. súd môže prejednať vec aj v neprítomnosti účastníkov, prejednaním veci v neprítomnosti žalobcu, ktorý bol o pojednávaní podľa dokladov, nachádzajúcich sa v spise krajského súdu, prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne upovedomený, nebola mu odňatá možnosť konať pred súdom, pretože si toto právo uplatnil už podaním žaloby na preskúmanie rozhodnutia žalovaného súdom. V zmysle uvedeného táto námietka žalobcu na správnosť a zákonnosť napadnutého rozsudku nemala vplyv.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorým sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy môžu byť dotknuté.

Správne súdnictvo zabezpečuje kontrolu zákonnosti rozhodnutia. Keďže súd nie je oprávnený rozhodnúť vo veci samej, je pre posúdenie veci rozhodujúci právny (ale aj skutkový) stav v čase rozhodovania správneho orgánu (§ 250i ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Konanie a rozhodovanie súdu o žalobe podanej proti rozhodnutiu žalovaného je konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa piatej časti O.s.p., a nie je

pokračovaním administratívneho konania. Nie je preto úlohou súdu prvého stupňa doplňovať vecnú či právnu argumentáciu rozhodnutia žalovaného. Správny súd preberá od správneho orgánu nielen dôkazný stav, ale aj jeho právne hodnotenie. Iným hodnotením, než ktoré vykonal správny orgán, by súd neprípustne a v rozpore so zákonom zasiahol do práva voľného hodnotenia dôkazov, ktoré patrí správne orgánu (§ 34 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní /správny poriadok/, § 40b ods. 2 zákona o ochranných známkach).

Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí len na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2009, t. j. aj v rozhodnom období, úrad vymaže z registra ochrannú známku na základe súdneho rozhodnutia, podľa ktorého je používanie tejto ochrannej známky zakázané ako nekalosúťažné konanie. 1d)

V poznámke 1d) pod čiarou je odkaz na ustanovenia § 44 až 55 Obchodného zákonníka, upravujúce nekalú súťaž.

V predmetnej veci správny orgán prvého stupňa, Úrad priemyselného vlastníctva, rozhodnutím č. POZ 1463-99/OZ 200273-I/43-2008 zo dňa 29. apríla 2008, vyhovel návrhu na výmaz slovej ochrannej známky č. 200273 „A.“, podanému účastníkmi v 1. a 2. rade, a s účinnosťou od 12. novembra 2007 túto ochrannú známku z registra ochranných známok vymazal, nakoľko boli splnené a navrhovateľmi preukázané všetky podmienky výmazu napadnutej ochrannej známky podľa § 17 ods. 2 zákona č. 55/1997 Z.z. o ochranných známkach. Predsedníčka žalovaného o rozklade, podanom žalobcom proti uvedenému rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa, rozhodla dňa 18. novembra 2008 rozhodnutím č. POZ 1463-99/OZ 200273 II/174-2008 tak, že rozklad zamietla a potvrdila prvostupňové rozhodnutie, konštatujúc, že rozkladom napadnuté rozhodnutie bolo výsledkom vecne správneho posúdenia a bolo vydané v súlade s právnou úpravou v čase jeho vydania.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba o preskúvanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a odvolanie žalobcu zamietol, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a súčasne rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a konania, ktoré týmto rozhodnutiam predchádzali, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými

námietkami, uvedenými v žalobe, a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci postupovali v intenciách citovaných právnych noriem a ich rozhodnutia možno považovať za skutkovo správne a v súlade so zákonom, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa rozhodol v danej veci skutkovo a právne správne, keď žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu, považujúc za nadbytočné opakovať pre účastníkov známe fakty a skutkové okolnosti prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu.

S ohľadom na to, odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne nové tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 vety druhej O.s.p. potvrdil, stotožniac sa s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a aj § 142 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal, žalovanému ich náhrada neprináleží, a účastníci v 1. a 2. rade náhradu uplatnených trov konania nevyčíslili do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia v zmysle § 151 ods. 1, 2 O.s.p.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, dňa 27. októbra 2010

**JUDr. Jaroslava Fúrová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth